

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 719/05
16.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Љубомира Вучковића, Милене Инић-Дрецун, Бате Цветковића и Зорана Савића, чланова већа и саветника Небојше Павловића, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу К. бр. 12/05 од 28. 2. 2005. године, у седници већа одржаној дана 16. 5. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Нишу К. бр. 12/05 од 28. 2. 2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Нишу К. бр. 12/05 од 28. 2. 2005. године, оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, за које му утврђена појединачна казна затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, даље, оптуженом је узета као појединачно утврђена казна затвора у трајању од 1 године, казна на коју је оптужени АА осуђен правоснажном пресудом Окружног суда у Нишу К. бр. 78/03 од 6. 2. 2004. године, због кривичног дела тешке крађе из чл. 166. ст. 1. тач. 3. КЗ РС, и за та кривична дела, осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 2 године у коју ће се урачунати време проведено у притвору од 24. 5. до 10. 7. 2003. године.

Сем тога, том пресудом је још одлучено, да оптужени на име паушала плати износ од 4.000,00 динара а на име трошкова кривичног поступка износ од 26.295,00 динара и да оштећеном Предузећу "ББ", на име накнаде штете плати износ од 6.483,00 динара.

Против означене пресуде Окружног суда у Нишу, жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, из свих законских разлога предвиђених у чл. 367. ЗКП, са предлогом да Врховни суд уважењем жалбе преиначи побијану пресуду тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе да је починио предметно кривично дело, или тако што ће смањити изречену казну затвора оптуженом.

Републички јавни тужилац је у поднеску Ктж. бр. 860/05 од 10. 5. 2005. године, предложио Врховном суду да одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог АА и да потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је у седници већа размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао и у смислу чл. 380. ЗКП, па је по оцени навода и предлога у изјављеној жалби и предлога Републичког јавног тужиоца из цитираног поднеска, нашао:

Жалба је неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка, а ни повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени, у смислу чл. 380. ЗКП, пази по службеној дужности, па су стога неосновани необразложени жалбени наводи браниоца оптуженог АА којим оспорава првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка.

Жалбом браниоца оптуженог АА, првостепена пресуда се суштински оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања а у вези стим и повреде кривичног закона, тако што се указује да првостепени суд није правилно ценио изведене доказе и одбрану оптуженог, те да је стога погрешно закључио да је оптужени АА, починио радње описане у изреци првостепене пресуде. Указује се да оштећена ВВ није поуздано препознала оптуженог АА као извршиоца дела, даље, да из исказа сведока СС произилази да је оптужени АА у време извршења дела био у његовом стану и да је стога и зато што нема других доказа да је оптужени АА извршио то дело, првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање из кога произилази да је оптужени АА починио предметно дело.

По оцени овог суда, неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог АА којим оспорава првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд свестрано и правилно ценећи изведене доказе и одбрану оптуженог, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривично правној ствари, те наведено образложење у првостепеној пресуди прихвата жалбени суд и на исто упућује.

Наиме, да је оптужени АА починио радње описане у изреци првостепене пресуде, произилази из исказа сведока ВВ, која је поуздано препознала оптуженог АА као извршиоца предметног дела, а што је првостепени суд правилно закључио и о томе у побијаној пресуди на странама 3. и 4. дао детаљне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд, који такође у свему прихвата и разлоге које првостепени суд у побијаној пресуди даје на страни 4. када исказ сведока СС не прихвата као истинит, па су стога жалбени наводи браниоца оптуженог, засновани на ставу да нема доказа да је оптужени починио предметно дело, оцењени као неосновани жалбени наводи.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилне и потпуно утврђене, по оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи оптуженог АА, па је правилно одлучио о његовој кривици и правном квалификацијом из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, правилно је примењен закон, јер се у радњама овог оптуженог стичу објективна и субјективна битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, па су стога жалбени наводи браниоца оптуженог којим оспорава првостепену пресуду због повреде кривичног закона, а засновани на ставу да је пресуда донета уз непотпуно и неправилно утврђено чињенично стање, оцењени као неосновани жалбени наводи.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд налази да се жалбом браниоца оптуженог АА, неосновано оспорава првостепена пресуда и због одлуке о казни.

Првостепени суд је правилно утврдио све околности које су од значаја за изрицање казне, исте навео у својој пресуди и у образложењу пресуде дао разлоге којима се руководио када је оптуженом АА за извршено кривично дело разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС утврдио појединачну казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, даље, када је оптуженом узео као појединачно утврђену казну затвора у трајању од 1 године, на коју је оптужени осуђен правоснажном пресудом Окружног суда у Нишу К. бр. 78/03 од б. 2. 2004. године, због кривичног дела тешке крађе из чл. 166. ст. 1. тач. 3. КЗ РС, и када је оптуженог за ова кривична дела осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 године у коју ће се урачунати и време проведено у притвору, које разлоге у свему прихвата и Врховни суд, јер налази да је утврђена појединачна казна затвора за кривично дело разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС сразмерна друштвеној опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности као извршиоца, и да је у конкретном случају јединствена казна затвора нужна и довољна да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл. 5. ст. 2. ОКЗ оствари сврха кажњавања из чл. 33. истог Закона, па су стога супротни наводи у жалби браниоца оптуженог оцењени као неосновани. Сем тога, на супрот жалбеним наводима браниоца оптуженог, првостепени суд је приликом одлучивања о казни узео околност да је урачунљивост оптуженог АА била смањена до границе битног, али не и битно, што се види на страни 6. побијане пресуде.

По оцени овога суда, првостепени суд је правилно одлучио о трошковима кривичног поступка и имовинско правном захтеву, и у томе у својој пресуди дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд, па су стога необразложени жалбени наводи браниоца оптуженог којим оспорава пресуду због одлуке о

трошковима кривичног поступка и одлуке о имовинско правном захтеву, оцењени као неосновани жалбени наводи.

Из изнетих разлога, а на основу чл. 388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Небојша Павловић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

ДЦ